

er en ubillig Forderung, at Landbrugsprodukter skulle forjendes saa billigt, som det overhovedet kan lade sig gjøre, og jeg vil sige, at, hvis man vilde bruge denne Sum af 50,000 Kr. til Erstatning for Tugtmedsættelser for Landmændenes Bedkommende, vilde der ganske vist være opnaaet Noget. Men jeg tror i Øvrigt, at Medsættelserne bør være saa store, at det vil medføre en større Nedgang i Jernbanernes Indtægter end 50,000 Kr. Denne Medsættelse vilde nemlig medføre en indirekte Fordel for Landmændene, som er større, end selve Medsættelsen er, og derfor tror jeg, at det er berettiget at stille dette Krav. De Landmænd, som skulle sælge eller købe deres Produkter, ville i Reglen for at kunne sælge bedst og købe billigt være henvist til at handle paa de større Handelspladser, idet de enkelte Kjøbmænd paa de mindre Pladser, som drive Forretninger med denne Slags Artikler, i Reglen ikke vilde være i saa fordelagtige Forbindelser for Landmændene, som de, der sidde paa de større Pladser og med de store Forretninger. Men der er her den Vanskelighed for Landmændene, at Jernbanefragten er for dyr. Vi havde det Tilfælde i Fjor Vinter under Standsningen af Skibsfarten, at der formelig var Hungersnød paa Foderstoffer i Sjælland. Kjøbmændene kunne ikke levere, hvad de havde lovet. Det havde været muligt at skaffe Varerne frem pr. Jernbane, men de fleste af dem var kjøbt til Forsendelse pr. Skib, fordi de ikke kunde bære de høie Taxter paa Jernbanen, og Følgen deraf var, at Agerbruget ligefrem led ved Manglen af de Produkter, som det ikke havde Raad til at betale de høie Jernbanefragter for. I Nar er man gaaet en anden Vej. Man er gaaet til meget betydelige Medsættelser af Passagertaxterne for Livobibsgøende. Ja, naar Jolt have Øyst til at besøge Livoli, og naar Jernbanen i den Anledning finder Narjag til at nedsætte Taxterne, er det jo muligt, at den kan gjøre Forretninger dermed ved den forøgede Trafik. Men naar man kan det, forekommer det mig ogsaa, at man burde tage under Overveielse, at skaffe Landbruget den størst mulige Lettelse, som staffles kan, ved en Medsættelse af de Jernbanetaxter, som vi have at erlægge. Jeg tror ikke, at vi derigjennem gaa de andre Samfundsklasser for nær, vi vide jo dog Alle, at vi gjennem Toldlobgivningene statte ret anstændig til de Samfundsklasser, der ellers benytte Jernbanen, navnlig de Industridrivende. Jeg tror derfor ikke, det vilde være ubilligt at forlange, at vi fik alle mulige Lettelser paa dette Omraade, og jeg vil derfor henstille til den høitærede Minister at

tage dette Forhold under den allernøieste Overveielse. Det siges jo ganske vist, at nu i Nar have vi en god Høst. Na ja! En Del af den staar imidlertid paa Marken endnu, og en Del af det, som er kommen ind, er man dog noget i Tvivl om, er saa overmaade rigt, som man i sin Tid troede. Sikker er det i hvert Tilfælde, at Landbruget albeles bestemt arbejder under yderst vanskelige pekuniære Forhold, og lige saa sikkert er det, at en forarmet Landbrugsstand, der ikke er i Stand til at drive sit Agerbrug frem, og som af Mangel paa Kapital ikke er i Stand til at gjøre det saa produktivt som muligt, vil være en saadan Ulykke for Landet, at der er al Anledning for Regjeringen og for os Alle til at gjøre alt, hvad vi kunne over for Landbruget.

Veth: Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Lutein), som nu satte sig, havde han og hans nærmeste Venner lidt en Skuffelse, idet de havde for en Tid i det Mindste hengivet sig til den Tro, at det vilde være muligt at ende den politiske Kamp, som vi desværre nu i mange Nar have staaet i, ved en Overenskomst, ved et Forlig — en Tro, som han udtalte, at han nu er kommen bort fra, belært ved, hvad der er sket siden den Tid. Jeg tør sige for mit Bedkommende og vistnok ogsaa for mine nærmeste politiske Venners Bedkommende, at den Skuffelse have vi ikke været udsatte for, idet vi ikke have kunnet skjule for os selv, at den politiske Kamp som føres og er ført saa længe, den maa føres tilende, og kan ikke ordnes eller endes ved noget Forlig, den kan kun afsluttes ved en Seier paa den ene Side og et Nederlag paa den anden Side. Vi haabe, at Seiren tilsidst maa komme paa vor Side; men vi ere jo komne ind paa, og maaske med Rette, at søge, medens Kampen føres, ved Siden deraf en vis modus vivendi, og det kan have sin Berettigelse, idet Landet lider under, at en Række Lovforslag, som ere paatrængende nødvendige, ikke kan fremmes. Vi ere da som bekjendt komne dertil, at vi søge saa vidt muligt at fremme, hvad der fremmes kan, men, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) for et Døgn siden bemærkede, er ogsaa dér den politiske Kamp og maa jo naturligvis være i Veien, idet Meget maa blive afgjort paa en Maade, som man ikke i og for sig fuldt kan være tilfreds med, og Arbeidet i det Hele hindres ved Udsigten til, at den 1ste April hører Arbeidet op, saa at man maa skynde sig; det bliver til Hastværksarbejde. Det ærede